

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1386/2015

Рж 311/2015

18.11.2015. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.Н. из А., Улица ... број ..., чији су заједнички пуномоћници Н.М. и З.К., адвокати из И., Улица ...број..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Ужицу, Полицијска станица у Ариљу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, одлучујући о жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 185/14 од 26.05.2015. године и о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2568/13 од 04.02.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р1 185/14 од 26.05.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2568/13 од 04.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги, Судска јединица у Ариљу, П1 240/13 од 04.07.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да му на име додатака на зараду за прековремени рад, ноћни рад и рад у дане државних и верских празника исплати укупно 65.827,91 динара са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа, а све ближе означено у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 53.175,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2568/13 од 04.02.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у укинutom делу враћен Основном суду у Пожеги на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р1 185/14 од 26.05.2015. године, Апелациони суд у Крагујевцу није прихватио предлог тужене за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, налазећи да за то нису испуњени услови из члана 404. ЗПП.

Тужена је против решења другостепеног суда изјавила жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби тужене, на основу члана 404. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС и 74/136-УС), Врховни касациони суд је испитао побијано решење другостепеног суда, применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени апелационог суда, односно Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају, правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћеног дела увећане зараде тужиоцу због нередовности односно по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних и верских празника, због чега Врховни касациони суд налази да је Апелациони суд правилно применио наведену одредбу, када није предложио одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Наиме, Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења од 23.09.2014. године, донео правни став који се односи на право запослених на увећану зараду по основу нередовности у раду. Према наведеном правном ставу полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године, имају право на увећану плату због тзв. „нередовности“ (државни и верски празник, рад ноћу, сменски рад и прековремени рад) у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општим колективним уговором и чланом 108. сада важећег Закона о раду, док у периоду од 26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. године), немају право на увећање плате по основу нередовности ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике. Исти став је изражен и кроз одлуке Уставног суда.

Имајући у виду наведени правни став, произлази да су нижестепени судови, према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донели одлуку у складу са правним ставом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији у овој правној ствари, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, без обзира на указивање на другачије одлуке Апелационог суда у Београду и Апелационог суда у Нишу.

Врховни касациони суд налази да је Апелациони суд у Крагујевцу правилно оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, а што жалбу тужене чини неоснованом.

На основу изнетог, применом члана 387. став 1. тачка 2. у вези члана 402. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС и 74/136-УС), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.06.2012. године, ради исплате разлике у заради, а вредност предмета спора која је означена у тужби је 43.560,00 динара. Поднеском од 30.11.2012. године, тужилац је преиначио тужбу и тражио исплату од укупно 65.827,91 динар.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, због чега ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП, јер предмет тражене правне заштите је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде за рад у дане верског и државног празника, ноћног рада и прековременог рада, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 65.827,91 динара, што на дан подношења тужбе, односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 584,42 евра. Како побијана

вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**